

1451

Venim (PI 4)

(ALDC, IX, 2055. *Venim* [PI 4])

La primera persona del plural del present d'indicatiu del verb *venir* (< VENĪRE) en llat. era VENĪMUS, origen del cat. *venim*, que ocupa la major part del domini (v[e]nim, v[ə]nim), inclòs el bal. (v[ə]nim) i l'alg. (v[a]nim); l'única diferència important és la var. *vinim*, que trobem en parlars nord-occ., generada per assimilació de la [e] a la [i] tònica, però també per atracció de formes del present d'indicatiu (*vinc*) i de subjuntiu (*vinga*), que posseeixen una *i* etimològica (cf. mapa

1448); en el mapa hem ajuntat la var. v[i]nim amb v[ɪ]nim 90, 99, 108, 111-113, 128, 147, 173, articulada amb una *e* doble tancada. Altres var.: *vinguem* 175-177 (com *tinguem*, mapa 1460), resultat d'una interferència amb el present de subjuntiu, com ho confirma la desinència *-em*, i *venem* 7, manlleu a l'oc.

Venim és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

